

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16177/2024
20.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Рајић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Загорчић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3280/23 од 11.04.2024. године, у седници одржаној 20.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3280/23 од 11.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 597/22 од 11.09.2023. године, ставом првим изреке, тужбени захтев којим је тужиља тражила да суд обавезе тужену да тужиљи исплати новчани износ од 70.000 евра са каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од дана подношења тужбе до коначне исплате, као и којим се обавезује тужена да тужиљи накнади трошкове поступка колико они буду износила у складу са АТ и ТТ, је одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 242.934,50 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, док је захтев тужене преко тако досуђене законске затезне камате на трошкове поступка па до потраживане почев од пресуђења, одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужене од 10.01.2023. године да суд обавезе тужиљу на полагање акторске кауције.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3280/23 од 11.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба и првостепена пресуда потврђена у побијаном делу става првог и другог изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревидента о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер се кроз ову битну повреду одредаба парничног поступка која се од стране ревидента не конкретизује, фактички оспорава чињенично стање, што не представља дозвољени ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП..

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у пословном односу са ВВ са којим је постигла договор да купи кућу, а затим и хотел ради заједничког посла у туризму и да као власник куће буде уписан ВВ, а хотел на име тужиле. Тужила је у првој половини 2000. године са ВВ обилазила куће у ..., између осталог и кућу у власништву тужене, након чега је ВВ контактирао тужену којој је саопштио да је тужилин пословни партнер и да кућу купују заједно. Тужена и њен супруг нису упознали тужилу. Између тужиле и тужене је закључен уговор о купопродаји куће у ... у власништву тужене за купопродајну цену од 100.000 евра коју ће купац исплатити до 01.07.2020. године. Уговор је сачињен без датума и није оверен. Тужила и ВВ су знали да уговор мора бити оверен да би производио правно дејство, па је у складу са њиховим договором закључен нови уговор од 22.07.2020. године између ВВ и тужене која је имала за предмет кућу у ... у власништву тужене за купопродајну цену од 70.000 евра. Тужила је 24.06.2020. године уплатила туженој износ од 70.000 евра. Пре закључења овог уговора између тужиле и ВВ је постигнут договор да се купи хотел на ..., те да се кућа у ... упише као власништво ВВ, а хотел на ... као власништво тужиле. ВВ живи у спорној кући у ... и половину куће је поклонио сестри и мами (у по ¼ дела), а он је власник у 2/4 дела.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили исплати износ од 70.000 евра, налазећи да је тужена испунила своју уговорну обавезу и пренела право својине на спорној некретнини на купца ВВ, те да стога није неосновано стекла износ од 70.000 евра, није се неосновано обогатила у смислу одредбе члана 210. ЗОО. Чињеница да је наведени износ од 70.000 евра уплаћен од стране тужиле, а не лично од купца није од значаја, јер порекло новца не утиче на ваљаност уговора, а при томе тужена је била савесна јер јој је представљено да тужила и ВВ пословни партнери који заједно купују кућу, тако да је тужена наведени износ примила по основу правноважећег уговора од 22.07.2020. године. Природа правног односа тужиле и ВВ и евентуално међусобна потраживања између њих могу бити предмет неке друге парнице.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев.

Правилан је закључак нижестепених суда да околност да је купопродајну цену стана по уговору од 22.07.2020. године исплатила тужила, а не ВВ, купац из тог уговора, не чини основаним тврдњу тужиле да је тужена наведени износ примила без

правног основа и да се стога неосновано обогатила. Наиме, према одредби члана 296. став 1. Закона о облигационим односима обавезу може испунити не само дужник него и треће лице, па је стога чињеница исплате купопродајне цене од 70.000 евра од стране тужиље без утицаја на другачију одлуку, јер је тужена наведени износ примила по основу писменог и овереног уговора о купопродаји од 22.07.2020. године. Пословни однос и природа тог односа, који је несумњиво постојао између тужиље и ВВ може бити, како то закључује другостепени суд, предмет неког другог поступка, али код утврђеног да је спорна некретнина купљена по договору тужиље и ВВ и тужена пренела своје право својине на купца и по том основу стекла наведени износ, то је правилно становиште другостепеног суда да тужиља није у правном односу са туженом.

У ревизији се понављају наводи који су истицани и током поступка да је тужиља пренела туженој износ од 70.000 евра, да на тужиљу нису пренета својинска овлашћења на непокретности, да се није обавезала да за сведока ВВ плати купопродајну цену и да је исплату извршила по неважећем правном послу, да тужена није била савесна јер је знала да први уговор није правно обавезујући, фактички се оспорава утврђено чињенично стање и оцена другостепеног суда, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Са изложеног, а на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**